

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců
Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

A. G.

zastoupen zmocněncem Mgr. Miroslavem Kalousem, se sídlem
Praha 1, Opletalova 921/6

proti

žalovanému

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2015, č. j. MV-42827-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

I. Základ sporu

1. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 1. 2015, č. j. OAM-31909-11/DP-2014, kterým podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení věci. Nesouhlasil s tím, že jeho žádost byla zamítnuta z důvodu, že se nedostavil k výsledku a svou nepřítomnost neomluvil. Zdůraznil, že žádost podal osobně dne 25. 7. 2014 a současně doložil veškeré doklady prokazující jeho další oprávnění k dlouhodobému pobytu na území za účelem podnikání.
3. Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že mu řádně nedoručil zásilku s předvoláním k výsledku, přestože na doručovací adrese bydlel. Navíc se ke správnímu orgánu I. stupně osobně dne 22. 12. 2014 dostavil, ale žádný úkon ve správním řízení s ním již nebyl proveden. Nesouhlasil s tím, že ve správním řízení nebyl k výše uvedeným tvrzením proveden výsledek jím navrženého svědka, a to jeho spolubydlícího O. A.
4. S poukazem na obsah spisového materiálu namítal, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).
5. Dále namítal, že správní orgán I. stupně nedodržel ve správním řízení žádné lhůty.
6. Nesouhlasil s tím, že správní orgány komunikovaly pouze v českém jazyce, který žalobce dostatečně neovládá. Taktéž nebyl ze strany správního orgánu I. stupně poučen o možnosti využití služeb tlumočníka.
7. Namítal, že správní orgány nehodnotily důsledky žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Přitom tyto důsledky jsou pro něj značné a zjevně nepřiměřené, neboť je jednatelem společnosti s prokazatelnou podnikatelskou činností.
8. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 7. 2015 odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Upozornil, že žalobce byl ve správním řízení vyzván dne 22. 12. 2014 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, ale nikterak se k nim nevyjádřil. K námitce nedodržování zákonem stanovených lhůt ve správním řízení poukázal na možnost podat opatření proti nečinnosti s tím, že žalobce tohoto institutu ve správním řízení nevyužil.
10. Odmítl námitku žalobce, že s ním správní orgán I. stupně nesprávně komunikoval pouze v českém jazyce. Zdůraznil, že dle § 16 odst. 1 správního řádu je zásadně správní řízení vedeno v českém jazyce.
11. Připustil, že se správní orgány nevypořádaly s dopady žalobou napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Poukázal však na to, že tato námitka nebyla součástí žalobcova

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odvolání, tudíž se k ní žalovaný nad rámec svých zákonných povinností v dané věci nevyjadřoval.

12. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

13. Dne 21. 7. 2014 podal žalobce žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání – účast v právnické osobě. V žádosti jako adresu svého pobytu na území uvedl P., K.
14. Žalobci bylo správním orgánem I. stupně doručováno na výše uvedenou adresu usnesení ze dne 10. 9. 2014, č.j. OAM-31909-9/DP-2014, jímž byl vyzván ve stanovené lhůtě k odstranění vad žádosti, neboť nedoložil doklad prokazující jeho příjem dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poštovní doručinka se správnímu orgánu I. stupně vrátila žalobcem s poznámkou, že zásilka nebyla osobně vyzvednuta s tím, že byla dne 23. 9. 2014 vhozena do jeho poštovní schránky, což vyplývá z poštovní doručky ze dne 23. 9. 2014.
15. Dne 12. 9. 2014 provedl správní orgán I. stupně na žalobcem uvedené adrese pobytovou kontrolu, při níž zjistil, že žalobce má na dané adrese koupený byt; na poštovní schránce uvedeno jméno své a jméno A.; v době kontroly nebyl nikdo na adrese zastižen, což vyplývá ze zápisu o místním šetření ze dne 12. 9. 2014, č.j. KRPA-350017-1/ČJ-2014-000026-3.
16. Žalobce na výše v bodě 14. rozsudku uvedené usnesení písemně reagoval dopisem ze dne 2. 10. 2014, žádostí o prodloužení doby dodání dodatku k žádosti. Jak na obálce, tak v dopise samém žalobce uvedl shodnou adresu jako v žádosti.
17. Správní orgán I. stupně vydal usnesení ze dne 7. 10. 2014, č.j. OAM-31909-12/DP-2014, jímž žalobci lhůtu k odstranění vad žádosti prodloužil. Poštovní doručinka se správnímu orgánu I. stupně opět vrátila žalobcem osobně nevyzvednuta s uvedením data vhození do jeho poštovní schránky, což vyplývá z poštovní doručky ze dne 21. 10. 2014.
18. Dne 16. 10. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žalobcem zaslaná smlouva o výkonu funkce jednatele ze dne 1. 4. 2014. Jak na obálce, tak na smlouvě byla ohledně žalobce uvedena shodná adresa jako v žádosti.
19. Dne 23. 10. 2014 předvolal správní orgán I. stupně žalobce k výsledku na den 4. 12. 2014. Zároveň byl žalobce v předvolání poučen tak, že pokud se k výsledku bez vážného důvodu nedostaví, bude jeho žádost zamítnuta; dále, že mu sice svědčí mu právo na tlumočníka, ale je povinen si jej obstarat na své náklady, pokud by si jej neobstaral, výsledek by proveden nebyl a správní orgán I. stupně zároveň konstatoval svou připravenost v této záležitosti žalobci pomoci. Poštovní zásilka zasílaná žalobci na výše uvedenou adresu a do vlastních rukou byla správnímu orgánu I. stupně vrácena zpět s poznámkou pošty, že si ji adresát nevyzvedl, což vyplývá z poštovní doručky ze dne 31. 10. 2014.
20. Dne 18. 11. 2014 správní orgán I. stupně vyvěsil na úřední desku pro žalobce oznámení o možnosti převzít si předvolání k výsledku formou veřejné vyhlášky. K jejímu sejmutí došlo 4. 12. 2014.
21. Dne 14. 12. 2014 vydal správní orgán I. stupně vyrozumění o pokračování v řízení a vyzval žalobce, aby se ve lhůtě 7 dnů od doručení dostavil k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Obě rozhodnutí byly doručovány žalobci poštou na adresu jím uvedenou v žádosti, zásilku si žalobce osobně nevyzvedl, což vyplývá z poštovní doručky ze dne 22. 12. 2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

22. Dne 22. 12. 2014 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a seznámil se s podklady ve spise, přičemž se k nim nikterak nevyjádřil, což vyplývá z Protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí, ze dne 22. 12. 2014, č.j. OAM-31909-20/DP-2014.
23. Dne 21. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, v němž žádost žalobce zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neudělil, neboť se žalobce na požádání ministerstva nedostavil k pohovoru. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí popsal skutkový stav věci tak, že žalobce v žádosti doložil doklad dle § 46 odst. 7 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. výpis z obchodního rejstříku společnosti. Správní orgán I. stupně měl poté v úmyslu prověřit činnost žalobce, proto přistoupil k provedení výslechu žalobce a dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jej předvolal k výslechu. Poštovní zásilka s předvoláním k výslechu byla žalobci doručena dle § 25 odst. 1 správního řádu, prostřednictvím veřejné vyhlášky. V předvolání byl žalobce řádně poučen o následcích nedostavení se. Výslech se měl uskutečnit dne 4. 12. 2014, avšak žalobce se k jeho provedení nedostavil a svou neúčast neomluvil. Rozhodnutí bylo žalobci opět zasíláno poštou na adresu jím uvedenou v žádosti a žalobce si jej osobně převzal dne 23. 1. 2015, což vyplývá z poštovní doručky.
24. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 3. 2. 2015 blanketní odvolání, které doplnil podáním ze dne 2. 3. 2015. Odvolání bylo podepsáno advokátem, jímž byl žalobce zastoupen; u žalobce byla opět uvedena adresa shodná s adresou na jeho žádosti.
25. O odvolání žalobce, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný dne 15. 6. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění odmítl námitku žalobce, že rozhodnutí ve věci je nezákonné pro nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť žalobce měl po uplynutí zákonem stanovených lhůt pro vydání rozhodnutí možnost podat tzv. opatření proti nečinnosti, což neučinil. Taktéž odmítl odvolací námitku nesprávného doručení předvolání žalobce k výslechu, neboť předvolání bylo žalobci řádně doručeno tzv. fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Správní orgán I. stupně doručoval předvolání k výslechu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jenž zanechal žalobci poučení a následně po marném uplynutí lhůty k vyzvednutí písemnosti pošta písemnost vrátila zpět správnímu orgánu I. stupně. Na vrácené obálce bylo vyznačeno, že si adresát písemnost nevyzvedl. Tímto způsobem mohou být doručovány i písemnosti určené do vlastních rukou účastníka řízení. Žalovaný připustil, že správní orgán I. stupně se pokusil žalobce předvolat k výslechu rovněž prostřednictvím veřejné vyhlášky dle § 25 odst. 1 správního řádu. Jednalo se však o úkon nad rámec jeho zákonné povinnosti v souladu se zásadou dobré víry zprávy dle § 4 správního řádu. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně neměl povinnost žalobci opakovaně doručovat předvolání, neboť předvolání již bylo řádně doručeno fikcí doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Poukázal na to, že i předchozí písemnosti byly žalobci doručovány tzv. fikcí doručení, přičemž na ně žalobce vždy reagoval, tudíž neměl správní orgán I. stupně důvod pochybovat o nedoručení tohoto předvolání k výslechu. Žalovaný upozornil v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 130/2012. Návrh žalobce o provedení svědeckého výslechu jeho spolubydlícím za účelem prokázání skutečnosti, že ve své poštovní schránce nenalezl v rozhodné době žádné oznámení o doručování zásilky, žalovaný zamítl, neboť skutkový stav věci měl za dostatečně prokázaný ze spisového materiálu. Dále poukázal na § 16 správního řádu, v němž je uvedeno, že správní řízení probíhá v českém jazyce a pokud žalobce nerozuměl českému jazyku, měl si na své náklady obstarat tlumočníka tak, jak je upraveno v § 16 odst. 3 správního řádu.
26. Na ústním jednání zmocněnec žalobce setrval na procesním stanovisku a zopakoval žalobní námitky. Žalovaný se na ústní jednání nedostavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

27. Soud na ústním jednání k důkazu neprovedl žalobcem navržený svědecký výslech O. A., jímž měl v úmyslu prokázat tvrzení, že s ním správní orgán I. stupně neprovedl žádný úkon k ověření údajů z jeho žádosti, když se k němu osobně dne 22. 12. 2014 dostavil. Soud tento důkaz neprovedl pro nadbytečnost, jelikož ve správním řízení nebylo sporným výše uvedené tvrzení žalobce, které rovněž vyplývá z podkladů založených ve správním spise (viz bod 22. rozsudku).
28. Soud k důkazu konstatoval nájemní smlouvu ze dne 15. 12. 2014, založenu žalobcem do soudního spisu. Ze smlouvy vyplynulo, že žalobce, jakožto jednatel společnosti PRIMUS COMPANY, s.r.o., si ode dne 1. 1. 2015 pronajal prostory k podnikání na dobu dvou let.

IV.

Posouzení žaloby

29. Dle § 16 odst. 1 správního řádu V řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském.
30. Dle § 16 odst. 3 správního řádu každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.
31. Dle § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.
32. Dle § 20 odst. 1 správního řádu fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.
33. Dle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručitou posledním dnem této lhůty.
34. Dle § 25 odst. 1 správního řádu osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.
35. Dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
36. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

37. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
38. Zásadní žalobní námitkou v dané věci byla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávný procesní postup správního orgánu I. stupně při rozhodování ve věci. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn jej předvolávat k výsledku, neboť měl k dispozici veškeré potřebné doklady od žalobce.
39. Ze správního spisu jednoznačně vyplynulo, že správní orgán I. stupně posoudil žalobcovu žádost jako nedostatečnou a vyzval žalobce k doložení listin prokazujících jeho příjem dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Pokud měl správní orgán I. stupně za to, že ve věci nejsou žalobcem doloženy veškeré rozhodné skutečnosti, byl oprávněn dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu žalobce za účelem provedení výsledku předvolat. Správní orgán I. stupně žalobce v předvolání k výsledku na den 4. 12. 2014 rovněž řádně poučil o následcích nedostavení se. Jelikož se žalobce k výsledku bez uvedení důvodu nedostavil, správní orgán I. stupně nepochybil, když jeho žádost zamítl. S ohledem na výše uvedené již bylo zcela bezpředmětné se zabývat námitkami žalobce ohledně jeho faktického výkonu podnikatelské činnosti, neboť o žádosti žalobce nebylo meritorně rozhodováno.
40. Soud se neztotožnil ani s žalobní námitkou nesprávného doručení předvolání k výsledku žalobce. Žalobce v žádosti jednoznačně vyspecifikoval svou adresu, na které se zdržuje. Správní orgán I. stupně měl na základě pobytové kontroly ze dne 12. 9. 2014 potvrzeno, že žalobce na uvedené adrese vlastní byt a poštovní schránku má řádně označenu. Na předmětnou adresu pak byla žalobci jak správním orgánem I. stupně, tak žalovaným doručována veškerá korespondence. Přičemž žalobce na zasílanou korespondenci reagoval, ať zasláním požadovaného dokladu či nahlédnutím do spisu ve stanovené lhůtě. Na poštou vrácených doručenkách nebyla nikdy vepsána poznámka o změně pobytu žalobce. Za této situace postupoval správní orgán I. stupně zcela správně, když zásilku obsahující předvolání k výsledku žalobci doručoval na žalobcem uvedenou adresu v žádosti.
41. Soud k otázce doručení zásilek formou tzv. fikce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 As 148/2015-30, kde tvrdí, že „[d]oručení fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu prokazuje správní orgán tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a poučení o následcích nevyzvednutí zásilky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 – 67, nebo ze dne 13. 6. 2013, č. j. 9 As 159/2012 – 28). Pokud si adresát zásilku úmyslně nebo z nedbalosti nevyzvedl, ač tak učinit mohl, nemůže se následně dovolávat své nečinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 2/2010 – 80). Doručení správního rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu nastává marným uplynutím desetidenní lhůty; pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 – 93).“

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

42. Taktéž soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, kde se uvádí, že „rozšířený senát se tedy vzhledem k výše uvedenému přiklonil k názoru, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo. Rozšířený senát si je vědom toho, že právní úprava fikce doručení představuje značný zásah do práva občanů na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto omezení základního práva může být přípustné, pokud je to nezbytné pro ochranu důležitého veřejného zájmu a práv a svobod ostatních občanů. To je v daném případě podle názoru rozšířeného senátu naplněno, neboť fikce doručení, jejímž účelem je zabránit, „aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu soudního řízení a prodlužovat tak jeho délku, není s principem právní jistoty v žádné kolizi“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13).“
43. V dané věci ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně řádně zásilku doručil, jelikož byla zasílána na žalobcem uvedenou adresu; zásilka byla na poště uložena k vyzvednutí dne 31. 10. 2011; jelikož ji žalobce ve stanovené lhůtě nevyzvedl, byla vrácena správnímu orgánu I. stupně. V daném případě tak byla zásilka žalobci doručena tzv. fikcí po uplynutí zákonné 10 denní lhůty, tudíž žalobce byl k výsledku předvolán řádně.
44. Na výše uvedeném závěru soudu o řádném předvolání žalobce k výsledku nemůže ničeho změnit ani jeho následné doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky. Jak správně uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, jednalo se o zcela nadbytečný postup správního orgánu I. stupně, bez vlivu na okamžik doručení zásilky dle fikce doručení (jak uvedeno v bodě 29. rozsudku). Správní orgán I. stupně se tímto pouze pokusil o vstřícný krok vůči žalobci, aby se o termínu výsledku dozvěděl.
45. Taktéž se soud neztotožnil s námitkou žalobce týkající se jeho výtky, že s ním správní orgán I. stupně nezákonně komunikoval pouze v českém jazyce, který dostatečně neovládá. Soud shodně se žalovaným poukazuje na § 16 odst. 1, 3 správního řádu, z nějž jednoznačně vyplývá, že správní řízení je vedeno v českém jazyce. Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebyl poučen o možnosti využití služeb tlumočníka, neboť např. v předvolání k výsledku byl žalobce podrobně o možnosti využití služeb tlumočníka poučen. Navíc správní orgán I. stupně zde výslovně demonstroval svou připravenost pomoci žalobci ve výběru tlumočníka. Soud zdůrazňuje, že tato námitka byla uplatněna žalobcem poprvé až v jeho odvolání a směřovala toliko vůči správnímu orgánu I. stupně. Přičemž během správního řízení před správním orgánem I. stupně žalobce výslovně nepožádal o ustanovení tlumočníka a z jeho písemných projevů, které byly vždy sepsány jednoznačným a jasným způsobem v českém jazyce, nemohl správní orgán I. stupně ani získat pochybnosti ohledně nesrozumitelnosti českého jazyka pro žalobce.
46. Dále žalobce v žalobě toliko v obecné rovině nesouhlasil s absencí úvah správních orgánů o posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, tedy úvah o přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: „Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“ Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že „Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí „Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“ A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje „U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).

47. Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14.1.2016, č.j. 7 Azs 313/2015-35. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že „ve smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně ust. § 56 citovaného zákona, které vymezuje důvody pro neudělení dlouhodobého víza. Podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19.3.1998, č. 188, ve znění pozdějších změn, slovo „obdobně“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu. Pokud je tedy naplněn některý z důvodů uvedených v ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Krajský soud přitom správně poukázal na skutečnost, že je-li naproti tomu naplněn některý z důvodů uvedených v odst. 2 citovaného ustanovení, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, jestliže v případě stěžovatele konstatovaly, že nemají povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na rodinný a soukromý život cizince, rozhodují-li podle ust. § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, na které odkazoval stěžovatel v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

kasační stížnosti, se tak uplatní pouze v případě, kdy je posuzována přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona, což v daném případě nepřicházelo v úvahu.“

48. V dané věci byla shodně jako v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedeném v bodě 47. rozsudku žádost žalobce zamítnuta dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a nikoli dle § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tudíž správní orgány nebyly povinny se zabývat dopady žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Nad to soud uvádí, že žalobce tuto námitku uplatnil až v žalobě, kdy ji odůvodnil toliko poukazem na své podnikání na území ČR. Sám žalobce tedy netvrdil žádné rozhodné skutečnosti o svých rodinných či soukromých vazbách k ČR. Přičemž podnikání žalobce na území ČR rozhodně nelze bez dalšího vyhodnotit jako mající dopad, natož pak nepřiměřený dopad, do žalobcova soukromého a rodinného života.
49. Žalobce v podané žalobě rovněž poukázal na to, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci. Soud konstatuje, že v dané věci jsou správní orgány povinny vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději ve lhůtě 60 dní ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. k jeho prodloužení (srov. § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců). Správní orgán I. stupně v dané věci lhůtu pro vydání rozhodnutí skutečně nedodržel, když žádost byla podána dne 21. 7. 2014 a správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí až dne 21. 1. 2015, tj. po uplynutí zákonem stanové lhůty. Lhůtu pak zcela jistě nedodržel ani žalovaný správní orgán, když vydal žalobou napadené rozhodnutí až dne 15. 6. 2015. Dané pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť zákonem stanovená lhůta k vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou. Nadto soud konstatuje, že domníval-li se žalobce, že správní orgány rozhodují příliš dlouho, mohl požádat příslušný nadřízený správní orgán o vydání opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 3 správního řádu), případně se dále bránit před správními soudy v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 až § 81 s.ř.s.), což neučinil.
50. Soud pro úplnost uvádí, že žalobní námitka, dle které žalovaný porušil § 2 odst. 3 správního řádu, byla uplatněna toliko v obecné rovině. Žalobce ji nikterak blíže nespecifikoval a nevyplývá z ní, jakým konkrétním způsobem neměla být práva žalobce nabytá v dobré víře šetřena ze strany správních orgánů. Soud proto rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v dané věci takovéto pochybení nezjistil.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
52. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.